

היה לוס'

מען: ביהמ"ד דחסידי ספינקא רחוב דונולו 11 בני ברק

שיחות קודש ושיעורים מאת כ"ק אדמו"ר מספינקא שליט"א.

שיעור בחברותא 308
'גלות מהי?'

לך דומיה תהלה – דרך חיים

הבחירה? לא לרמות את עצמו אלא להסכים עם מציאות זו שהוא מונהג ע"י הקב"ה. (וזה אגב – בהמה לא יכולה לעשות).

כיצד לומדים עבודת ה' מהבריאה

על כן האדם צריך ללמוד מהבריאה. כשם שהשולחן אינו מרגיש מרומם וחשוב כשאנשים אוכלים עליו. כן האדם צריך לחוש את דרגת הדומם שבו לעשות פעולות ולדעת שהוא אינו שייך אליהם מצד עצמו, אלא הקב"ה מזכה אותו להם. כל זה הוא עניין הגלות!!

כל פעם שאדם נופל במחשבה שהוא זה שעושה – הוא מכניס את עצמו לגלות, דהיינו שמנתק את עצמו מהמנהיג ונופל ישר לתוך הבוץ. וזו הגלות שאנו שרויים בה כבר למעלה מ-2000 שנה, משום שזו היא תכלית כל הבריאה כמובא, 'לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו'. והטעם שהקב"ה הטביע את יסוד האין שלו, כדי שנשתמש בו ובבטל את כל מעשנו לאין. וכדי לסדר את הדברים נבאר:

שלימות הוי"ה בהפסקת הגלות

הקב"ה הוא אין סוף. וכדי לברוא את העולם עשה הקב"ה בחינה של 'אין' מהאין סוף. וכדי לברוא את הבחינה של 'יש' (ישות – דהיינו הנבראים), יצר גם אותה מיסוד האין. א"כ יש לנו א"ס, ואין של הא"ס, ואין שהוא יסוד ה'יש', ו'יש'. ושלימות הוי"ה שתיפסק הגלות תהיה כשהבחינה של האין שלנו תתחבר עם האין של הא"ס. ולכן כל זמן שהאדם חי שהוא 'יש', אזי אינו מתחבר לבחינת האין שלו, וממילא הוא כביכול מנתק את עצמו מהאין של הא"ס. וזו הגלות. אולם אם מבטל את הישות שלו לאין, כלומר שמגיע לבחינת השורש של הישות שלו, אזי יכול להיות חיבור בין האין שלו לבין בחינת האין של הא"ס – וזו כבר בחינת גאולה.

ר' אשר זי"ע ממשיל זאת ונותן לנו רעיון מהחיים כצידה לדרך. אם לאדם יש כאב, יחשוב שהכאב הוא תוצאה של נאמנות שהקב"ה מאמין בו ושלח לו כאב כדי לעורר אותו

(ציטוט מדברי ר' אשר זי"ע חברותא 308): 'כולנו חפצים גאולה – מהי גאולה? היפך הגלות. אם נדע מהי גלות נוכל לדעת מהי גאולה. הפסוק אומר, 'קרבה אל נפשי גאלה', הגאולה קרובה היא אל האדם, הכלל הוא שבכל פעם שאדם גורם לעצמו לא להיות בגלות – מיד הוא בגאולה.

גלות וגאולה – ונקודת הבחירה

גלות מהי? גלות זה נקרא שכל אחד מרגיש את עצמו מתעניין רק בעצמו ובכאבים שלו ומחפש רק את התועלת האישית שלו – ומה שיביא אותו לשלימות רצונותיו. אף אחד לא חושב על רבש"ע ואף אחד לא מתבונן על האמת של עצמו – האמת של האדם השפל! מיהו האדם בכלל? ולשם מה ברא אותו הקב"ה? האדם חי כל ימיו בטעות ואינו מתבונן כלל – מהיכן ירק זה חי?? מורגלים אנחנו לחשוב שאחר שברא הקב"ה את האדם, האדם נהיה מציאות. ומציאות זו ששמה אדם נתן לה הקב"ה כוחות. הוא חי, הולך, פועל, עובד את ה'... בכוחות הללו. אך כל זה לאמיתו של דבר הוא דמיון. כי הקב"ה ברא אותנו רק שייראה לנו שאנחנו מציאות של התנהלות, אך האמת היא שהמציאות – אחת היא! של הקב"ה והוא מסובב הכל. הקב"ה הוא המציאות של יסוד האין שנקרא – אדם. (יתבאר בהמשך א"ה) אם אדם חי שהוא העושה – לא פגש את השי"ת. מתי פוגש האדם ברבש"ע? אם רוצה אדם לפגוש את רבש"ע אזי יהיה זה מתי שיתפשט משגרת מחשבותיו לחיות מתוך הרגשת מצבו האמיתי, שהוא אינו מציאות אלא אין, והוא אינו עושה כלום מחמת עצמו ואף צריך לחיות בפחד מחמת המציאות שטבע בו הקב"ה שירגיש שהוא העושה... ורק אז יוכל לחיות עם הרבש"ע, כשיחיה כל הזמן מתוך תפילה ופחד שהשי"ת ישגיח עליו שלא יתנתק ממנו אף לא לרגע. כל פעולות האדם הם כגרון ביד החוצב – מונהגים ומודרכים מלמעלה. וכמו הבהמה שאם לא היה לה מנהיג היתה מתפלשת בבוץ, וע"י הבעה"ב שמנהיג אותה מישר דרכה ומפיק ממנה תועלת... מ"מ הדבר היחיד שניתן לאדם הוא נקודת הבחירה! ומהי

הפגם הוא שלך!

בעניין זה ישנו מעשה יפה שפעם אחת קנה אחד מתלמידי ר' אשר זי"ע חליפה, ומצא פגם בבד. בא לר' אשר להשיח בפניו על עוגמת הנפש שיש לו. אמר לו ר' אשר זי"ע: אתה בגלגולך הראשון פגמת באיזה חטא. ובסקברו אותך גדלו עשבים ליד הקבר שלך. עשבים אלו ינקו את חיותם מהפגם שלך. באו כבשים וליחבו את העשבים הללו ומהצמר של אותם כבשים תפרו את החליפה שלך. כעת עליך להחליט, הקב"ה גלגל שהפגם ישוב אליך לתיקון. אם תתחיל להפוך את המערכת ו'תפעיל שרירים' כדי שהתופעה לא תשוב על עצמה ותבקש פיצויים... אזי כמו שאומרים – ניפגש בגלגול הבא. אך אם תקבל זאת בשתיקה, תזכה לתקן את הפגם שלך ומה יש לך להתלונן הלא זה הפגם שלך!

לשתוק בכל השפות...

א"כ יוצא שבכל קושי זהו הזמן לשתוק, שתיקה שהבסיס שלה היא בהבנת המצב ותיקונו (ולא שתיקה רועמת). מספרים שפעם הגיעו לסיביר לעונש קבוצת אנשים, ביניהם היה גוי מלומד שידע 15 שפות. יום אחד פנה לאחד היהודים ואמר לו: מה נותן לכם את הכח כאן בסיביר לשמוח כך ולשמור במסירות נפש על המצוות שלכם. הנה תראה אותי אדם מלומד היודע 15 שפות והגעתי לכאן ונהייתי שבר כלי... אמר לו היהודי: בא ואגלה לך את הסוד: אתה למדת לדבר ב- 15 שפות ואילו אנו לומדים לשתוק ב- 70 שפות...

רואים שהכח של עבודת היהודי הוא בשתיקה. והשתיקה הזו היא מביאה את הרגיעות של השמחה הפנימית. השתיקה לא נותנת לייסורים לבלבל אותנו אלא לשתוק ולהכיר שהפגם שלנו הוא זה שגרם את החיסרון. ובעת ההסכמה הזו זה התיקון של המצב הזה. זהו ביאור הפסוק 'לך דומיה תהלה', הדומיה שבאה לא מתוך השיברון אלא מתוך הקשבה עצמית, וממילא מגיעה על ידי זה התהלה – זו התהלה של הבורא שהמצב חזר לשורשו ולתיקונו.

נכתב ונערך ע"י הר"ר נפתלי בינג כפי הבנתו.

שהכאב הזה הוא כאין וכאפס לעומת הכאב של צער השכינה שהיתה צריכה לרדת לכאן לעולם בגלות. וע"י מחשבה זו הוא מוציא את השכינה שנמצאת בכאב שלו, לגאולה. צריך להבין לא להשתמש בכאבים שלו עם אקמול אלא להפנים ולהגיע לשורש העניין. כמו ילד שבוכה בלילה, אפשר לקום ולצעוק עליו, אפשר למשוך את השמיכה שלנו עוד קצת מעל הראש... ואפשר – לקום ולשבת לידו ולהעניק לו אימפתיה ובקבוק, ואז הוא יירדם ואני עשיתי את שליחותי על הצד היותר טוב... זה נקרא 'ייחוד קוב"ה ושכינתיה'.

לבנות את ביהמ"ה השלישי!!

הנה כל הבריאה חיה בהרגשה זו, כלומר שהקב"ה נתן לכל הבריאה את החיבור הטבעי ליסוד האין. חוץ מהאדם שהוא כביכול מנותק מיסוד האין שבו כיון שהקב"ה שתל בו מחשבות והרגשות של 'יש'. השפ"א מק' על מה שאמרו חז"ל, 'כל שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו', כיצד זה יתכן שכל הצדיקים שחיו בעבר וחיים עימנו כעת נחשב להם כאילו חרבו את ביהמ"ק? ומבאר עפ"י הנ"ל שביהמ"ק השלישי מהותו היא 'ומלאה הארץ דעה את ה"'. וממילא כל אחד ואחד צריך לתת את חלקו בדבר זה להמליך את הקב"ה עליו. וא"כ כל הצדיקים אכן חיו כך. אך מי שלא חי כך בביטול לאין שבו, הרי שהוא לא זוכה ליטול חלק בבנין ביהמ"ק השלישי וע"כ כאילו נחרב בימיו. **אנו צריכים לזכור שהאבות הקדושים מילאו את תפקידם הנ"ל על הצד היותר טוב, וא"כ הם העבירו לנו את הכוחות הללו של מסירות הנפש לבטל הכל ולהתחבר לאין. אך אם אנו מועלים בתפקיד ולא מעבירים אותו הלאה, על אף שמציאותנו היא מציאות האין מיד אנו נופלים בהרגשת העצמיות שלנו נפרדים מיסוד האין שהוא אמונה פשוטה... ואז האדם הופך להיות גרוע מבהמה, כי הבהמה לכל הפחות אינה יכולה לקלקל ואף הדומם יש לו שפלות (שהוא דומם), אך אמנם ע"י קלקול עץ הדעת אף הדומם שאין לו בחירה – נפגם! ואנחנו צריכים לעזור לו לבוא אל תיקונו, כלומר לעשות עימו משהו שעל ידו יהיה לו תיקון ע"י עבודתונו.**

אודות היהלום:

הרעיון הטמון ביהלום הינו כאשר נניח אותו בחדר חשוך ונאיר עליו עם פנס רב עוצמה. או אז החדר יאיר בשלל צבעים וגוונים. ככל שהיהלום יהיה מלוטש יותר כך נגלה גוון נוסף שנשבר באופן מופלא על קירות החדר... כך גם אנו כאותו יהלום, הקב"ה מאיר דרכנו את אורו רב העוצמה – דווקא בנקודות החושך שבנו – הניסיונות והמעברים, כל אחד מהם הוא ליטוש שמאיר את אור ה' בגוון מיוחד נוסף. בהצלחה

לעילוי נשמת ולהצלחת:

לע"נ אבי מורי הכ"מ
הר"ר מאיר ב"ר נפתלי ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

★
לקבלת העלון להארות והערות

bingnaftali@gmail.com

052-7645800

פינת הלימוד

אמונה – הכח הגרעיני של האין סוף.

כתוב 'הוד והדר לפניו עוז וחדוה במקומו', כל החדוה והשמחה שבעולם זה רק כשאדם דבוק ב'מקומו' של עולם – המקום ב"ה. ברגע שאדם רוצה להיכנס להבנה ושליטה הוא מתנתק מהשי"ת. יתכן וזה בצדק מחמת הטבע לשלוט, אך צריך לחיות בחכמה לבוא עכשיו למקום ב"ה ולהסכים 'שלא יהיה ליבו חלוק על מקומו'... עדיף להיכנס למקומו של רבש"ע ולהישאר מחובר, מאשר להיות צודק אבל מנותק.